

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

CƯ TRẦN

***Cư trần cuộc sống phải nhiễm sương
Ăn vô mới thấy mình nhiễm độc
Cuộc sống phong trần quá khổ đau
Khổ đau mới thấy mình hư hoại***

Cư trần là một cuộc sống của nhơn sinh, trong đó từ em bé cho đến người già đều phải học cái bài nhiễm trần. Tại sao! Mọi người đều phải học qua cái bài nhiễm trần này. Sinh ra là con nít ai nấy đều cũng phải học từ cái dục tánh như là **tham, sân, si, hi, nô, ái, ô và sợ sệt**. Không ai mà không khỏi bước qua cái dục tánh này, vì đây là dục trần, nên người phàm đều phải học, phải hiểu và phải biết cái cảnh gọi là cư trần rồi nhiễm trần, nhiễm trước.

Sống ở trên trần thế, ai mà không tham, không thích, không vui, không buồn, không oán và không hận. Cuộc sống nó cần phải có những sự kích động của nhân gian, để đưa con người tiến bước nhanh hơn. Tại sao phải có những sự kích động như thế. Kích động đó là gì! Kích động đó nó nằm trong định luật của nhơn sinh. Nhơn sinh, sinh ra là phải tiến tới theo định luật. Mà định luật đó thì luôn luôn lúc nào cũng đi ngược lại với chiều suy nghĩ của nhơn sinh. Tại sao phải đi ngược, nhiều người khoa học mà tới bây giờ cũng chưa hiểu. Định luật của NHƠN SINH, ĐỊNH LUẬT của CÀN KHÔN tiến tới là phải đi ngược lại với chiều hướng mà mình đề ra.

Tại sao vậy! Đây là câu hỏi cho những người nào muốn tìm hiểu đời sống nhơn sinh là sao, định luật Càn Khôn là sao. Định luật tiến tới là luôn lúc nào cũng ngược lại chiều hướng mình mong mỏi. Có như vậy thì con người ta mới vẫn mình trong chiều hướng đi lên. Nếu mà không có những chiều hướng ngược lại như mình nghĩ thì khoa học họ đã bỏ cuộc và dừng chân lại, thì làm sao mà tiến. Thế nên sống ở trên trần thế con người ta bắt đầu phải học bài kích động để tiến, để vùi vào đó tìm một triết lý siêu hơn.

Triết lý đó là cái gì ở trên đời này! Triết lý đó nó có hai loại cho con người ta phải học hỏi. Cái thứ nhất triết lý trong cõi nặng trước đó là triết lý đời, xong rồi chán ngẫm đời thì tiến sang triết lý trong cõi thanh nhẹ mà người ta gọi là triết lý đạo.

Triết lý trong cõi nặng trước hay là triết lý đời. Sống trong đời sống hằng ngày mình chịu ảnh hưởng về vật chất, theo chiều hướng đi lên của vật chất thì tâm hồn của ta hướng theo vật chất mà triết lý. Triết lý như vậy thì nó đúng theo nhịp sống của tư tưởng vật chất. Vật chất nó hình thành một cách đơn giản đẹp đẽ của khoa học ngày nay để cung ứng cho nhân sinh. Nhân sinh sống ngày nay là nhờ vật chất phát triển, thế nên mọi người chạy theo vật chất, thì phát triển, triết lý hoàn toàn về vật chất. Không có vật chất thì tôi sẽ chết.

Triết lý theo vật chất. Vật chất thì có một thể tính đẹp đẽ và không có vĩnh cửu. Một cái đẹp đẽ về hình thù, mà ai ai cũng hướng tâm về sự quyến rũ của vật chất đó mà phê bình mà mê mẩn rồi đem ra một triết lý hấp dẫn lôi cuốn. Ca tụng sự đi lên của chiều hướng phát triển của khoa học vật chất, triết lý hình thù cao đẹp của khoa học là siêu. Rồi mỗi người ai nấy cũng cuống cuống chạy theo khoa học để mà học cái triết lý nặng đời như là ngày hôm nay. Tại sao, tôi nói triết lý khoa học là cái triết lý nặng đời.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Bởi vì nó mang theo một giòng tư tưởng được chuyển qua **vật thể** mà con người ta thường hay ca tụng. Sự ca tụng đó là gì! Đó là một chiếc xe lộng lẫy đầy đủ tiện nghi, một căn nhà nguy nga đồ sộ. Trong chiều hướng nặng trước của một vật thể như là một ngôi nhà sang trọng như thế kia, thì người ta tưởng chừng khoa học vật chất đã đem lại một đời sống tốt cho nhân sinh. Mà hiện thời mọi người ai ai cũng theo đuổi một triết lý cao sang về vật chất.

Tại sao người ta phải ca tụng một triết lý vật chất là cao sang! Bởi vì người ta chỉ có hưởng thụ triết lý đó một khía cạnh nhỏ nhỏ thôi qua thể xác trần trước của một người, đê mê vật chất. Rồi từ đó mà người ta phóng mình theo nhìn sinh quan của tư tưởng hiện tại là thấy cái gì trước mắt là cho rằng tốt. Nhưng mà người ta không thấy được chiều sâu, sau lưng đó nó có một bức màn bí mật để đưa cái định luật ngày nay là tốt, nhưng mà ngày sau sẽ xấu. Xấu với chiều hướng nào! Có thấy nhưng mà khoa học họ không hiểu được sự phát triển của tâm linh ngày nay.

Vật chất chỉ đóng một vai trò tạm bợ, chỉ phục vụ thể xác một hạn kỳ nào đó thôi. Chứ vật chất không có phục vụ cho con người ta hoàn toàn sung sướng, mà chính vật chất cũng làm cho con người ta mù quáng, ỷ lại và làm biếng. Hỏi những người đã xa vào vòng triết lý của vật chất, họ chỉ thấy có chiếc xe hơi chạy là sướng thôi, là đã thôi. Cứ bành trướng cái đã cái sướng cho thật cao siêu trong cái triết lý hưởng thụ vật chất thể xác như thế thôi.

Vật chất và thể xác là một phương tiện để nung đúc linh hồn học hỏi, rồi một thời gian nào cái thể xác và vật chất cũng hư hoại. Tới chừng thể xác hư, vật chất cũng hư thì lòi ra cái linh hồn bị chết đuối, bị kiệt huệ. Lúc đó thì mới tìm một cái gì gọi là triết lý thanh cao. **Triết lý thanh cao là một loại gì! Dạ thưa là một triết lý thanh nhẹ, đem con người biết cả linh hồn và vật chất.** Một đời sống trường tồn vĩnh cửu trong tâm linh, tâm thức mà nhìn sinh quan của con người bị đè nặng về khoa học vật chất mà **không biết tâm hồn thanh cao đã làm ra vật chất.**

Sống trong đời sống mọi người ai ai cũng phải có một triết lý để sống, mà triết lý đó nó nằm trong mọi khía cạnh của đời sống hiện tại. Triết lý đó là tôi phải có cái này, tôi phải có cái kia cái nọ. Mỗi một triết lý như vậy chỉ phù hợp cho mình cho một thời gian nào đó thôi chứ không có vĩnh viễn được thì làm sao gọi là đúng. Nếu đúng thì cần khôn vũ trụ này nó cũng ngừng luôn, mà nói triết lý đó

đúng. Thế nên tôi cũng là một người đã từng sống trong phần hoa của vật chất, đã từng học về khoa học. Đã từng theo giòng đời cuốn lẩn của ngoại cảnh với đời và chỉ biết tương lai là xây dựng vật chất cho giàu có, hùng vĩ. Mà tôi lại quên đi phần hồn tươi sáng thanh nhẹ để phục vụ nhơn quần. **Nhơn quần cần cả hai, chứ không phải nhơn quần họ mong mỏi chỉ riêng thôi vật chất.** Tôi là người đã lâm vào trong vật chất, tiền tình duyên nghiệp. Mà tâm hồn tôi bị điếng loạn bởi ngoại cảnh che lấp tương lai. Tương lai là phần hồn được sung sướng cõi mở, chứ không phải tương lai của mình có đầy đủ vật chất mà thiếu đi linh hồn tươi đẹp. Sống trong vật chất thì bị vật chất nó lôi cuốn, tiền tình danh lợi nó hành nó khiến cho mình điên luôn với tương lai, mà tương lai đó là cái bệnh nan y sau này ai cũng gặp, rồi sẽ chết. Khi mà khoa học vật chất nó lôi cuốn thì bắt chấp mọi khía cạnh nào của cuộc đời, và chỉ mong sao cho ta đạt được mục đích tối hậu là công danh và quyền lợi. Mà công danh quyền lợi đó chỉ làm cho tan nát phần hồn mà biết

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

bao nhiêu người vì nó mà ngã gục thảm thương.

Mọi người sống trong trần thế thì ai cũng phải nhiễm vì đây là căn bã của vinh hoa. Không có một ai trên thế gian này đã bước qua tiền tình danh lợi mà nói rằng cái đó quang vinh. Càng lắm bạc nhiều tiền thì tội lỗi chất chồng, càng quyền thế cao bao nhiêu thì hố sâu tội lỗi sẽ rộng thêm ra, không một ai mà không tránh khỏi cạm bẫy của xa hoa phần vinh của nhơn loại. Về sau thì sẽ hối hận ăn năn, vì phần hồn đã đắm chìm vào trong nghiệp chướng của kiếp con người là phải nhiễm độc. Nhiễm độc rồi thì mới thấy đắng cay và đau khổ để tìm lấy một cái gì cho thanh nhẹ phần hồn ở tương lai.

Người nào cư trần lấm trần chịu khổ về phần hồn rồi mới cảm thấy bao nhiêu năm nay ta làm những điều không đáng làm. Ta mang một triết lý nông cạn của nhơn sinh quan. Triết lý **nhơn sinh quan** là cái thấy hiện tại trước mặt là tiền tình duyên nghiệp, mà ai cũng cho rằng triết lý đó là cao cả. Khi mà mình bơi cho đã trong cái triết lý nhơn sinh đó mà tìm không ra được, thì nó té ra còn một cái triết lý khác có thể bù đắp lại và cao siêu hơn triết lý vật chất, triết lý **Nhơn Sinh Quan**. Đó là một triết lý về **Vô Vi Quan**.

Chỉ có Vô Vi quan mới đem con người ta trở về với hiện tại và tìm ra lối sống của phần hồn. Mà từ xưa mọi người, mình vì vật chất mà bỏ quên lý tưởng cao đẹp của phần hồn. Xin mời các bạn tiếp tục bước vào thế giới Vô Vi, một thế giới huyền bí, để tìm hiểu ra chính mình là ai trong vũ trụ này.

Kính bái
Lê Thành Lợi
Đan Mạch, ngày 19-06-2001